

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die in Christus Jezus is.

www.brooddeslevens.com

info@brooddeslevens.com

Exodus, de UITTOCHT, verlossing (9).

Hoofdstuk 17.

Water uit de rots.

- 1 De gehele vergadering der Israëlieten brak daarna op uit de woestijn Sin, trekkende van pleisterplaats tot pleisterplaats naar het bevel des HEREN, en legerde zich te Refidim, maar daar was geen water voor het volk om te drinken.
- 2 Het volk begon met Mozes te twisten en zeide: Geeft ons water, zodat wij kunnen drinken. Maar Mozes zeide tot hen: Wat twist gij met mij? Wat stelt gij de HERE op de proef?
- 3 En het volk dorstte daar naar water, het morde tegen Mozes en zeide: Waarom toch hebt gij ons uit Egypte gevoerd, om mij, mijn kinderen en mijn kudde van dorst te doen omkomen?
- 4 Toen riep Mozes luide tot de HERE en zeide: Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!

De woestijn Sin, dat is de woestijn "doorn", een herinnering aan het kenmerk van de wereld, wat we na de verlossing zeker zullen ondervinden. Het is een wereld onder de vloek. Daar mag een plaats zijn, die Refidim heet, wat vlakten of rustplaats betekent, maar wie door Jezus Christus is verlost, vindt in de wereld geen lafenis.

Wat Israël heeft meegemaakt, is tot onze lering opgetekend. Het verslag van de tocht door de woestijn bedoelt ons niet te leren, hoe we door de Sahara kunnen trekken, maar spreekt ons van de reis van de Christen na zijn verlossing, die op een hoger plan ligt dan de verlossing uit Egypte. Dat is een reis, waarop God ons ondersteunt en onze ziel voedt met geestelijke dingen, van hogere orde dan brood voor de mond.

Dat doet de historische realiteit van wat we hier lezen, niet teniet. Israël toonde inderdaad weinig geloof en weinig dankbaarheid na de verlossing en na de bovennatuurlijke hulp van God door de kwakkelen en het manna. Maar ook daarin herkennen we onszelf. Ook wij vergeten immers gauw en zingen wel, dat we alles aan God overgeven, maar zijn ook geneigd aan de juistheid van Gods weg met ons te twijfelen.

Het antwoord van God was heel bijzonder en voor ons buitengewoon leerzaam:

- 5 Daarop zeide de HERE tot Mozes: Ga voor het volk uit en neem enige van de oudsten van Israël met u; neem ook de staf waarmee gij de Nijl geslagen hebt, in uw hand en ga heen.
- 6 Zie, Ik zal daar voor u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed alzo voor de ogen van de oudsten van Israël.
- 7 Hij noemde die plaats Massa en Meriba, wegens de twist der Israëlieten en omdat zij de HERE op de proef gesteld hadden door te zeggen: Is de HERE in ons midden of niet?

Daar was een rots, waarop de Here stond. Die rots moest geslagen worden. Daarna kwam er water uit, zodat het volk kon drinken.

Paulus heeft in 1 Korinthe 10 daarover geschreven:

- 1 Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen,
- 2 allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee,
- 3 allen hetzelfde geestelijke voedsel aten,
- 4 en allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus

We begrijpen, dat de rots een beeld is van Christus, die voor ons geslagen is. Door het werk, dat Hij aan het kruis heeft verricht, kon God na zijn hemelvaart de Heilige Geest geven aan elk die gelooft, die Geest, die ons alle dingen verkondigt, met name alles wat op Christus betrekking heeft.

Maar wat een beeld, dat God op de rots stond, toen die geslagen werd. Inderdaad, mensen nagelden Hem aan het kruis. Maar God was daar, zag het aan en liet het toe.

Van Christus wordt in de brief aan Kolosse gezegd, dat in Hem de ganse volheid van de godheid lichamenlijk woont. Het gaat ons bevattingvermogen te boven, dat God zijn toorn om onze zonden over Hem uitgoot, terwijl Hijzelf Hem gaf als het offer dat alleen kon voldoen.

Ik stel me zo voor, dat de meest dorstigen op de knieën vielen om te drinken, en ook ieder moest bukken om te drinken. Zo moeten ook wij, als deze dingen goed tot ons doordringen, op de knieën

vallen en zowel God aanbidden als de ziel verfrissen met dat levende water, dat de Geest ons uit de rots Christus geeft.

Wie mochten drinken?

Allen die dorstig waren, of ieder die wilde. Het woord des Heren in de Openbaring luidt: "Wie dorst heeft kome, en wie wil neme het water des levens om niet."

Wie komen er niet? Kennelijk zij die geen dorst hebben of niet willen. En ook zij, die menen dat het niet waar kan zijn, dat het om niet gegeven wordt. Zij denken mogelijk, dat toch iets moet worden meegebracht, een voorbeeldig leven, veel gebed, kerkgang, diep berouw, een bewijs van uitverkiezing, of een certificaat van wetbetrachting en rechtzinnigheid. Dat is allemaal fout. Wie dorst heeft, mag komen en wie wil mag nemen.

Hebt U dat al gedaan?

Moet God het geven? Zeker, dat is juist. God liet het water uit de rots komen. Maar de mensen moesten nemen. Niemand hoeft zich druk te maken over hetgeen God moet doen. Hij heeft alles gedaan en wat God moest doen is volbracht, getuige het kruiswoord van Christus. Er rest nog, dat de dorstige moet nemen.

O God, hoe heeft de mens de Rots geslagen,
en wreed Hem vastgenageld aan het hout.
Hoe kon U 't zien, hoe kon U het verdragen?
Omdat U zondaars liefhebt, van ze houdt.
Uw Zoon, het Lam van God, dat is geslacht,
werd door Uzelf naar Golgotha gebracht.

Het water dat de Geest van God doet stromen,
geeft leven aan een elk die drinken wil;
de rijkdom uit de Zoon van God genomen,
verkondigt Hij, die stroom staat nimmer stil.
Het is genoeg voor wie verloren is,
genoeg voor wie uit God geboren is.

Nadat de rots Christus geslagen was, en was opgevaren naar de hemel, kwam uit die geslagen Rots op de Pinksterdag het water van Gods Geest:

37 En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke!

38 Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

39 Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was (Johannes 7:37-39).

Amalek, die zich in de woestijn wonderwel thuis voelt.

8 Toen kwam Amalek en streed tegen Israël te Refidim.

9 En Mozes zeide tot Jozua: Kies ons mannen uit, trek uit, strijd tegen Amalek, morgen zal ik op de heuveltop staan met de staf Gods in mijn hand.

10 Jozua nu deed, zoals Mozes tot hem gezegd had en streed tegen Amalek;

Amalek is de naam van een kleinzoon van Ezau, dat is Edom. Die laatste naam is gelijk aan Adam en een afstammeling van Adam is een natuurlijk, in bijbelse taal een vleselijk mens, een zondaar. Israël was op doortocht door de woestijn. Amalek woonde in de woestijn en voelde zich daar thuis. Dat volk is een type van de oude natuur van de mens, het vlees. Dat vlees is de vijand van de verlore gelovige, een vijand die we allemaal bij ons hebben, die nooit aflaat, maar die de nederlaag leidt, indien we ons door Gods Geest laten leiden.

Zoals Israël onder leiding van Jozua tegen Amalek strijden kon, kan de gelovige, geleid door de Geest, het vlees overwinnen.

Paulus schreef daarover in Galaten 5:

wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees.

17 Want het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees (want deze staan tegenover elkander) zodat gij niet doet wat gij maar wenst.

En in vers 25 schreef hij:

25 Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest het spoor houden.

Leven doordat de Rots geslagen is en wandelen onder de leiding van Hem die daarna gezonden is, de Geest van God. Dat betekent vooral, dat we acht moeten geven op alles wat de Geest ons in de Heilige Schrift heeft opgetekend en door ons begrepen kan worden doordat dezelfde Geest in de gelovige woont.

In 1 Korinthe 10:4 werd gesproken over "een geestelijke Rots die met hen meeging". Dat is wat we nodig hebben en God ons gegeven heeft. De Here Jezus zei immers in Johannes 14:16-18:

16 En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn,

17 de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

18 Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.

Maar er is niet alleen de Geest, die ons leiden wil, er is ook de Here Jezus, die "ook aan Gods rechterhand zit, die ook voor ons bidt".

Daarvan is Mozes het beeld, die met Aaron op de berg was, omdat Hij ook de Hogepriester en de Voorspraak is:

maar Mozes, Aaron en Chur hadden de heuveltop bestegen.

11 En wanneer Mozes zijn hand ophief, had Israël de overhand, maar wanneer hij zijn hand liet zakken, had Amalek de overhand.

12 Toen de handen van Mozes zwaar werden, namen zij een steen, legden die onder hem neer, zodat hij daarop kon gaan zitten; en Aaron en Chur ondersteunden zijn handen, de een aan de ene en de ander aan de andere zijde, zodat zijn handen onbeweeglijk bleven tot zonsondergang.

13 Zo overwon Jozua Amalek en diens volk door de scherpte des zwaards.

Hoeveel hebben de gelovigen aan het bidden van de Here Jezus te danken? Voor hoeveel gevaren zijn we daardoor bewaard? Hoeveel hulp en troost is ons door het bidden van de Here geboden, hoewel wij daaraan dikwijls niet gedacht hebben? En wie kan zijn eigen vlees op eigen kracht in bedwang houden? Geen enkele gelovige. Door het bidden van de Here Jezus in de hemel kunnen gelovigen over het vlees, onze oude natuur, triomferen. Zoals het gebed van Mozes voor Israël beslissend was, is voor ons het bidden van de Here beslissend en onmisbaar.

We danken U voor vele dingen
voor nachtrust en voor het ontbijt,
voor zaken die voorspoedig gingen,
voor regen en voor zon op tijd.
Maar zelden hebben wij bedacht
wat ons uw bidden heeft gebracht.

Het vlees gaat altijd met ons mede
en speelt ons parten, dag aan dag
Veel nederlagen zijn geleden,
met spijt na een verloren slag.
U bad voor ons, maar niet uw Geest
maar "Ik" is aan de spits geweest.

We kunnen geen van beide missen,
uw leiding niet, noch uw gebed,
Uw Geest zal nimmer zich vergissen,

terwijl U biddend op ons let.
Heb dank, dat U steeds voor ons bidt,
die aan Gods rechterzijde zit.

14 En de HERE zeide tot Mozes: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek, en prent het Jozua in, dat Ik de herinnering aan Amalek onder de hemel volledig zal uitwissen.

15 Toen bouwde Mozes een altaar en noemde het: de HERE is mijn banier.

16 En hij zeide: De hand op de troon des HEREN! De HERE heeft een strijd tegen Amalek, van geslacht tot geslacht.

De Here heeft een strijd met Amalek. Zo stond er ook, dat Jozua Amalek sloeg, niet Israël. Het vlees is zondig. Dat verandert niet. Het is vijandschap tegen God en tot het einde van ons leven staat de Geest tegenover dat vijandige vlees. Niet wij kunnen de oude natuur overwinnen. Maar door de Geest van God kunnen we overwinnaars zijn.

Hoofdstuk 18

Allen bijeen bij de berg Gods.

1 En Jetro, de priester van Midjan, de schoonvader van Mozes, hoorde alles wat God voor Mozes en zijn volk Israël gedaan had, dat de HERE Israël uit Egypte had geleid.

2 Toen nam Jetro, de schoonvader van Mozes, Sippora, de vrouw van Mozes, (nadat deze haar had weggezonden),

3 benevens haar beide zonen; van wie de ene Gersom heette, want, had hij gezegd, ik ben een vreemdeling geweest in een vreemd land,

4 en de andere Eliezer, want de God van mijn vader is mijn hulp geweest en heeft mij gered van het zwaard van Farao.

5 Toen Jetro, de schoonvader van Mozes, met diens zonen en vrouw bij Mozes kwam in de woestijn, waar hij gelegerd was bij de berg Gods,

6 liet hij aan Mozes zeggen: Ik, uw schoonvader Jetro, kom tot u met uw vrouw en haar beide zonen.

7 Daarop ging Mozes zijn schoonvader tegemoet, boog zich voor hem neer en kuste hem; zij vroegen naar elanders welstand en gingen naar de tent.

Dit is het hoofdstuk, dat de tocht van Israël door de woestijn tot hun aanvankelijke bestemming, de berg Gods, afsluit. In Exodus 3:12 hebben we immers gelezen, dat de Here gezegd had: "En dit zal u het teken zijn, dat Ik u gezonden heb: wanneer gij het volk uit Egypte hebt geleid, zult gij God dienen op deze berg".

Er wordt in de verzen drie en vier van dit hoofdstuk beklemtoond, dat de vereniging van Mozes met zijn bruid Sippora een feit was en dat uit hun huwelijk twee zonen geboren waren. De namen van die twee zonen wijzen op iets dat voorbij was: "Ik ben een vreemdeling geweest" (vers 3), en "De God van mijn vader is mijn hulp geweest" (vers 4). Dat hangt samen met de profetische strekking van dit hoofdstuk, dat op de voltooiing van Gods wegen wijst, als zowel de gemeente (als eerste) en vervolgens Israël beide hun door God bedoelde bestemming bereikt hebben. Het is een tafereel, waarin de bruid (Sippora), Israël en de volken (Jethro) verenigd zijn, hoewel zij niet door elkaar vermengd worden, maar elk zijn eigen plaats heeft. Dat zal in de toekomst de bekroning van Gods wegen zijn; de drie, de gemeente, Israël en de volken zullen in de zegen delen, elk op de eigen plaats en in de eigen positie, zoals door Jozef Asnath, de broers van Jozef en geheel Egypte gezegend werden, elk in de eigen positie en verhouding tot Jozef.

Hoofdstuk 19:4 wijst op dezelfde profetische visie:

4 gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb.

"Tot Mij", is dat niet de uiting van de liefde van Gods hart, die pas ten volle bevredigd wordt, als er geen verhindering meer is om ze ten volle aan mensen te bewijzen?

8 Toen vertelde Mozes zijn schoonvader al wat de HERE Farao en de Egyptenaren had aangedaan ter wille van Israel, alle moeiten die hen onderweg getroffen hadden, en hoe de HERE hen had gered.

9 En Jetro verheugde zich over al het goede dat de HERE aan Israel gedaan had, dat Hij het uit de macht der Egyptenaren had gered.

10 En Jetro zeide: Geprezen zij de HERE, die u gered heeft uit de macht der Egyptenaren en van Farao.

11 Nu weet ik, dat de HERE groter is dan alle goden; want Hij heeft het volk uit de macht der Egyptenaren gered, omdat dezen overmoedig tegen hen waren opgetreden.

12 En Jetro, de schoonvader van Mozes, nam een brandoffer en slachtoffers voor God; en Aaron en alle oudsten van Israel kwamen om met de schoonvader van Mozes voor het aangezicht van God maaltijd te houden.

Psalm 67 spreekt met de volgende woorden over die tijd:

3 Dat de volken U loven, o God; dat de volken ategader U loven.

4 Dat de natien zich verheugen en jubelen, omdat Gij de volken in rechtmatigheid richt, en de natien op de aarde leidt. sela

5 Dat de volken U loven, o God, dat de volken ategader U loven.

En Deuteronomium 32 roept de volken tot vreugde op:

43 Jubelt, gij natiën, om zijn volk, want Hij wreekt het bloed van zijn knechten, Hij oefent wraak aan zijn tegenstanders en verzoent zijn land, zijn volk.

Heersen met Christus.

13 De volgende dag hield Mozes zitting om recht te spreken over het volk; en het volk stond voor Mozes van de morgen tot de avond.

14 Toen de schoonvader van Mozes zag al wat hij te doen had met het volk, zeide hij: Wat hebt gij toch met het volk te doen! Waarom houdt gij alleen zitting, terwijl het gehele volk voor u staat van de morgen tot de avond?

15 En Mozes zeide tot zijn schoonvader: Omdat het volk tot mij komt om God te vragen.

16 Wanneer zij een zaak hebben, komt deze tot mij en spreek ik recht tussen de een en de ander; bovendien maak ik de inzettingen en wetten Gods bekend.

17 Maar de schoonvader van Mozes zeide tot hem: Het is niet goed, wat gij doet.

18 Gij raakt geheel uitgeput, gij zowel als dit volk dat met u is; want dit is te zwaar voor u, gij kunt het alleen niet doen.

19 Luister nu naar mij, ik zal u raad geven en God zal met u zijn. Vertegenwoordig gij het volk bij God en breng de zaken voor God.

20 Voorts moet gij hun de inzettingen en de wetten Gods inscherpen, en hun de weg bekend maken, die zij te gaan, en het werk dat zij te volbrengen hebben.

21 Daarnaast moet gij onder het gehele volk omzien naar flinke, godvrezende, betrouwbare mannen, die winstbejag haten, en hen over hen aanstellen als oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien.

22 Die zullen te allen tijde onder het volk rechtspreken; dan zullen zij alle grote zaken voor u brengen, maar alle kleine zaken zullen zij zelf berechten, zodat zij u verlichting geven en met u meedragen.

23 Indien gij dit doet en God het u gebiedt, dan zult gij staande kunnen blijven en zal ook al dit volk tevreden naar zijn woonplaats gaan.

24 Mozes nu luisterde naar de woorden van zijn schoonvader en deed al hetgeen hij gezegd had.

25 Onder geheel Israël koos Mozes flinke mannen en stelde hen aan als hoofden over het volk, oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien.

26 Dezen spraken te allen tijde recht onder het volk; de moeilijke zaken brachten zij tot Mozes, maar alle kleine zaken berechttten zij zelf.

27 Toen liet Mozes zijn schoonvader gaan en deze ging naar zijn land.

We vinden in Mattheus 19 de volgende passage:

27 Daarop antwoordde Petrus en zeide tot Hem: Zie, wij hebben alles prijsgegeven en zijn U gevolgd; wat zal dan ons deel zijn?

28 Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, gij, die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten.

Wat Exodus 18:13-27 ons vertelt, is een historisch gebeuren. Maar profetisch gezien, herinnert het ons aan Schriftplaatsen als de bovenstaande, waar ons duidelijk wordt, dat noch de tijd van Christus' regering, noch de tijd der eeuwigheid een dolce far niente (een zalig nietsdoen) zal zijn; wat zou trouwens de zaligheid daarvan zijn?

Paulus heeft in 1 Korinthe 6 het volgende geschreven:

2 Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over de wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekenende rechtspraak?

3 Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen?

Hoofdstuk 19

Bij de berg Sinai.

1 In de derde maand na de uittocht der Israëlieten uit het land Egypte, op dezelfde dag, kwamen zij in de woestijn Sinai.

2 Nadat zij van Refidim opgebroken waren, kwamen zij in de woestijn Sinai en legerden zich in de woestijn; en Israël legerde zich daar tegenover de berg.

We hebben in Exodus 3 gelezen, dat Mozes de kudde van Jethro achter de woestijn tot de berg Gods leidde. Daarna wordt niet meer over hem als schaapherder gesproken. Blijkbaar had hij als herder zijn taak volbracht toen hij de schapen bij de berg Gods had gebracht. We hebben overdacht, dat de vermelding die historische gang van zaken een profetisch karakter heeft en wijst op het einde van de gang van Christus' kudde door de woestijn van de wereld, het moment waarop hij de zijnen bij God heeft gebracht.

Een dergelijk karakter vinden we hier eveneens. Zover de uittocht van Israël en hun tocht door de woestijn een type is van de verlossing van de christenen en hun weg door dit leven, spreekt de aankomst bij de berg waarvan God zei, dat Hij zijn volk daar tot zich had gebracht, dezelfde taal als we in Exodus 3 vonden.

Dat past ook geheel als aansluitend op het vorige hoofdstuk, waar we Mozes, de bruid, de volken en Israël verenigd zagen, hoewel van elkaar onderscheiden, in het brandoffer en de gemeenschap in een maaltijd. Zo gezien is de aankomst bij de Sinai een afsluiting.

Maar de Sinai markeert ook een nieuwe orde van zaken.

Tot dan toe was er bij Israël weliswaar ontevredenheid en wantrouwen, maar van Gods kant was het enkel genade, zoals we ook in de volgende woorden vinden:

3 Toen klom Mozes op tot God, en de HERE riep tot hem van de berg, en zeide: Zo zult gij zeggen tot het huis van Jakob en medelen aan de Israëlieten:

4 gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb.

5 Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij.

6 En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult.

In vers 4 heeft de Here in enkele woorden gewezen op wat Hij voor zijn volk had gedaan en dat Hij hen gedragen en tot zich gebracht had. Daarbij repte God met geen woord over hun ongeloof en hun ondankbaarheid. Gods doen was enkel ontferming geweest.

Maar zou Israël dat ook beseffen en inzien, dat God getrouw en barmhartig was geweest, terwijl zij ondanks al die trouw ongelovig en ondankbaar geweest waren. Hadden zij niet alleen de Here en zijn goedheid, maar ook zichzelf en hun boze en ongelovige hart leren kennen?

Het feit, dat zij in Egypte slechts door het bloed van een lam aan Gods oordeel ontkomen waren, had hun duidelijk kunnen maken, dat zij even zondig en halsstarrig waren als Farao en zijn knechten.

Of meenden zij, dat zij een beter volk waren en in staat waren te tonen, dat zij Gods zegen waard waren?

Het tweede deel van hetgeen de Here hun liet zeggen, vers 5, spreekt wel van zegen en van een voorrecht boven anderen, maar verbindt daaraan een voorwaarde: "Indien gij aandachtig naar mij luistert en mijn verbond bewaart". Aan hun verlossing uit Egypte, de veilige doorgang door de zee en Gods voorzieningen in de woestijn had God geen voorwaarden verbonden. Maar met deze woorden, die God als boodschap voor Israël aan Mozes meegaf, zou duidelijk worden, of Israël besepte genade nodig te hebben en of het op genade een beroep zou doen.

De natuurlijke mens ziet zichzelf niet als zondig, verbeeldt zich, dat hem niets te verwijten valt, heeft geen behoefte aan genade en meent zelfs vaak, dat tegen God de nodige verwijten gemaakt kunnen worden. Dat had Israël ook gedaan:

3 en de Israëlieten zeiden tot hen: Och, dat wij door de hand des HEREN in het land Egypte gestorven waren, toen wij bij de vleespotten zaten en volop brood aten; want gij hebt ons in deze woestijn geleid om deze gehele gemeente van honger te doen omkomen. (Exodus 16:3).

Een koninkrijk van priesters, een voor God afgezonderd volk zou Israël mogen zijn, een zegen voor het hele menselijke geslacht en dat op grond van hun gehoorzaamheid.

Maar wat kan de mens op grond van zijn gehoorzaamheid verwachten?

Is gehoorzaamheid en onderwerping aan Gods wil ons kenmerk? Het verslag van de tocht van de Rode Zee naar de Sinai had Israël duidelijk moeten maken, dat gehoorzaamheid en vertrouwen niet hun kenmerk was; onze eigen geschiedenis toont aan dat wij niet anders zijn.

Een verkeerd antwoord.

7 Toen kwam Mozes en ontbood de oudsten van het volk en legde hun al deze woorden die de HERE hem geboden had, voor.

8 En het gehele volk antwoordde eenparig: Alles wat de HERE gesproken heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden van het volk weder aan de HERE over.

Goede bedoelingen en goede voornemens, zonder zelfkennis uitgesproken. Dit was niet een onbelangrijke gelegenheid, het was het aanbod van de Here om onder alle volken Gods volk te zijn, een koninklijk priesterdom en een heilig volk, onder voorwaarde, dat zij naar de Here zouden luisteren en zijn verbond zouden bewaren.

Het antwoord was ondoordacht, gebaseerd op een opwelling of een gevoel, een bedoeling te gehoorzamen op dat moment.

Israël had kennelijk niets geleerd van de ervaringen in de tocht naar de Sinai. God had met hen in genade gehandeld en voor zijn genade geen voorwaarden gesteld. Maar door gehoorzaamheid te beloven, de verantwoordelijkheid om naar de Here te luisteren op zich te nemen, plaatsten zij zich op een andere grondslag dan de genade van God. Zij kozen voor de grondslag van "voldoen aan een verplichting tegenover God". En daarmee veranderde alles.

In Deuteronomium 5:27-29 lezen we het volgende:

27 Nader gij (*Mozes*) en hoor alles wat de HERE, onze God, zegt, en breng gij dan alles aan ons over wat de HERE, onze God, tot u spreekt; dan zullen wij het horen en doen.

28 Toen de HERE uw woorden hoorde, terwijl gij tot mij spraakt, zeide de HERE tot mij: Ik heb de woorden van dit volk gehoord, die zij tot u spraken; het is goed, alles wat zij gezegd hebben.

29 Och, hadden zij steeds zulk een hart om Mij te vrezen en om al mijn geboden te onderhouden, opdat het hun en hun kinderen voor altoos wel mocht gaan!

In vers 28 zei God: Het is goed, alles wat zij gezegd hebben.

Zij hadden volgens vers 27 gehoorzaamheid beloofd en de Here keurde dat goed. Dat lijkt onze gedachte, dat zij een verkeerd antwoord gaven, tegen te spreken.

In vers 29 echter uitte God de wens, dat zij altijd zulk een hart zouden hebben om Hem te gehoorzamen. Daaruit blijkt dat het ook in Deuteronomium als een belofte in overmoed gegeven, wordt voorgesteld. De tijdelijke bedoeling was wel goed, maar de belofte was overmoedig en gespeend van zelfkennis. Aan een tegenstelling tussen de Schriftplaatsen in Exodus en in het boek Deuteronomium hoeft dan ook niet gedacht te worden.

Nadat het volk die te zware verplichting op zich had genomen, veranderde bij de Sinai alles. God had gesproken over zijn goedheid, daar Hij hen immers als een arend gedragen en tot zich gebracht had. Maar na de toezegging door Israël veranderde de toonzetting totaal.

Wordt D.V. vervolgd.

Geweld in het Oude Testament.

In het bijbelse boek der Spreuken zegt ons de man dien de Here grote wijsheid gegeven had, Salomo, in het zevende vers van het eerste hoofdstuk, dat de vreze des HEREN het begin der kennis is.

Vervolgens zegt een psalmdichter ons in Psalm 111:10 hetzelfde: "De vreze des HEREN is het begin der wijsheid, een goed inzicht hebben allen die ze betrachten".

Een belangrijk kenmerk van vreze des Heren is respect voor Gods Woord en het gezag daarvan onvoorwaardelijk erkennen en aanvaarden. De waarachtigheid van het Woord Gods is door de Here Jezus nadrukkelijk bevestigd en hoger gezag dan het Woord van de Zoon Gods is er niet.

Johannes heeft in zijn evangelie over Hem geschreven:

1 In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

2 Dit was in den beginne bij God.

3 Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.

4 In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen;

5 en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen.

6 Er trad een mens op, van God gezonden, wiens naam was Johannes;

7 deze kwam als getuige om van het licht te getuigen, opdat allen door hem geloven zouden.

8 Hij was het licht niet, maar was om te getuigen van het licht.

9 Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld.

10 Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend.

11 Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen.

12 Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven;

Vers 1 zegt, dat Hij God is;

vers 3 dat alles door Hem geworden is;

vers 10 dat de door Hem geschapen wereld Hem niet heeft gekend;

vers 11 dat de zijnen Hem niet hebben aangenomen;

vers 12 dat Hij hen die in Hem geloven, kinderen Gods maakt.

Volgens Johannes 8:24 heeft de Here Jezus zelf gezegd:

24 Ik heb u dan gezegd, dat gij in uw zonden zult sterven; want indien gij niet gelooft, dat Ik ben, zult gij in uw zonden sterven.

In dit vers zegt Hij dus, dat Hij de "Ik Ben" is, zoals ook in vers 58:

5 De Joden dan zeiden tot Hem: Gij zijt nog geen vijftig jaar en hebt Gij Abraham gezien?

58 Jezus zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, ben ik.

In beide teksten, maar heel nadrukkelijk in vers 58, zegt Hij, dat Hij de "Ik Ben" is, omdat Hij op de verleden tijd van "Abraham was" niet liet volgen "was ik er al", maar zei "Ego eimi", dat is Ik Ben.

Wie Jezus Christus niet erkent en aanvaardt als de Christus, de Zoon van God, is geen christen, geen gelovig mens. Dat betekent, dat hij ook de Heilige Geest niet heeft ontvangen en dan helpt geleerdheid en intellect niet om Gods Woord te verstaan. Al is iemand theoloog of filosoof, hij zal zonder de hulp van Gods Geest het Woord van God niet begrijpen, behalve de boodschap, dat hij een schuldige zondaar is en zich moet bekeren. Dat laatste is de opening, het begin.

Wie de schatten in een kamer wil bezien, maar nog buiten staat, zal de deurkruk moeten draaien om binnen te komen en te zien. Zo is de bekering en het geloof in Jezus Christus de deurkruk van het Woord Gods.

Er zijn er telkens weer, die het een probleem vinden, dat in het Oude Testament "ongedifferentieerd geweld over families, stammen en volkeren raast" De een zegt daarop: we moeten de

Schrift heilshistorisch lezen, een ander ziet meer in exemplarisch lezen.

Het klinkt gewichtig en deskundig: ongedifferentieerd geweld, heilshistorisch lezen en exemplarisch lezen. Maar zou het niet beter zijn om gelovig te lezen en te bidden om licht?

Is het waar, dat het Oude Testament meer geweld en oordeel voorstelt dan het Nieuwe Testament? Vergeet men voor het gemak, dat het boek de Openbaring in het Nieuwe Testament staat? Is dat niet bij uitstek het boek dat ons oordeel voorstelt?

Hoe was het bij het eerste grote oordeel dat in het Oude Testament wordt vermeld, de zondvloed?

1 En de HERE zeide tot Noach: Ga in de ark, gij en geheel uw huis, want u heb Ik in dit geslacht voor mijn aangezicht rechtvaardig bevonden.

(Genesis 7:1)

Hoeveel rechtvaardigen waren er nog op aarde, toen de Here het oordeel van de vloed liet komen?

Er was er slechts een, Noach.

Het tweede oordeel dat vermeld wordt, is de omkering van Sodom en Gomorrha:

29 Toen God de steden der Streek verwoestte, gedacht God Abraham, en Hij leidde Lot uit het midden der omkering, toen Hij de steden waarin Lot gewoond had, omkeerde. (Genesis 19:29)

Hoeveel rechtvaardigen waren er nog in Sodom en Gomorrha?

Er was er nog een, Lot:

7 maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel dier zedelozen, heeft behouden. (2 Petrus 2:7)

Het derde oordeel was dat over Kanaan en zijn inwoners. Dat is door Israël onder Jozua op Gods bevel uitgeoefend. God had vierhonderd jaar geduld gehad:

13 En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar.

14 Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken.

15 Maar gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden.

16 Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amorieten niet vol.

(Genesis 15:13-16).

Maar hoeveel rechtvaardigen waren er nog, toen tenslotte dat aangekondigde oordeel kwam?

Er was er nog een, Rachab de hoer:

tot de twee mannen die het land verspied hadden, zeide Jozua: Gaat het huis van de hoer binnen en brengt de vrouw en allen, die haar toebehoren, naar buiten, zoals gij haar gezworen hebt.

23 Toen gingen de jonge mannen, de verspieders, naar binnen en brachten Rachab naar buiten en haar vader, haar moeder, haar broeders en allen die haar toebehoorden (ja, haar gehele geslacht brachten zij naar buiten) en zij wezen haar een verblijf aan buiten de legerplaats van Israel.

24 De stad echter en alles wat erin was, verbrandden zij met vuur;

Drie maal een oordeel en drie maal was er slechts een rechtvaardige. Het oordeel was dus niet te vroeg. Bovendien, God spaarde in de zondvloed niet slechts die ene rechtvaardige, maar ook zijn gezin, zijn vrouw, zijn zonen en hun vrouwen, hoewel van hen niet werd gezegd, dat zij rechtvaardig waren.

Bij het oordeel over Sodom spaarde de Here niet alleen de rechtvaardige Lot, maar ook zijn vrouw en dochters, terwijl zelfs de mannen die met zijn dochters zouden huwen, werden uitgenodigd om gered te worden. Zij wilden evenwel niet luisteren. Bij de verwoesting van Jericho spaarde de Here niet alleen Rachab, die geloofd had, maar allen die in haar huis verzameld waren.

Paste de Here in die drie oordelen ongedifferentieerd geweld toe?

Neen, dat deed de Here niet.

En bood God nog gelegenheid om te ontkomen?

Zeker wel.

De ark van Noach stond open; dieren kwamen binnen. De mensen zagen het, maar geloofden niet. Tenslotte sloot de Here de ark.

In Sodom mocht lot zijn aanstaande schoonzons waarschuwen, maar zij luisterden niet.

En de Here liet Israël zeven dagen om Jericho rondtrekken. Zij hadden de poorten kunnen openen, maar deden dat niet.

Wat was de gerechtigheid van de mensen die gered werden naast Noach, Lot en Rachab? Alleen maar dat zij de onheilsboodschap geloofden en de redding aangrepen.

Was dat gerechtigheid? Neen, maar God rekent geloof wel tot gerechtigheid.

Maar al die onschuldige kinderen?

De Here ziet hen niet over het hoofd. Hij houdt zelfs met het vee rekening. Jona was verontwaardigd, dat het oordeel, dat hij over Nineve had aangekondigd niet kwam en dat God de stad spaarde. Hij leefde in de tijd van het Oude Testament, maar zijn getuigenis over de Here is:

2 En hij bad tot de HERE en zeide: Ach, HERE, heb ik dat niet gezegd, toen ik nog in mijn land was? Daarom heb ik het willen voorkomen door naar Tarsis te vluchten, want ik wist, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig, groot van goedertierenheid en berouw hebbend over het kwaad. (Jona 4:2).

Jona betichtte God niet van ongedifferentieerd geweld, integendeel.

En het antwoord van de Here was:

Gij wildet de wonderboom sparen, waarvoor gij u geen moeite hebt gegeven en die gij niet hebt doen groeien, die in een nacht is ontstaan en in een nacht is vergaan.

11 Zou Ik dan Nineve niet sparen, de grote stad, waarin meer dan honderdtwintigduizend mensen zijn, die het onderscheid niet kennen tussen hun rechterhand en hun linkerhand, benevens veel vee?

Maar het is waar, in de zondvloed en in het oordeel over Sodom zijn zonder twijfel kleine kinderen omgekomen.

Wat denken wij echter, zou die God, die de dochters van Lot spaarde, de kleine kinderen verdoemen? Daar is geen sprake van. Ze zijn zeker in zonde ontvangen en geboren. Er is slechts een mens zonder zondige natuur ter wereld gekomen, Jezus Christus, die in Bethlehem geboren is. Allen zijn verder zondig van aard. Maar de zondige natuur zal voor niemand een oorzaak van oordeel zijn.

Zonde en zonden.

Daar is verschil tussen. Zonde is de bron, waaruit de zonden voortkomen. Zonde is het levensbeginsel van ieder natuurlijk mens. We worden ermee geboren. Het is onze boze natuur, die bij een kindje van drie dagen oud even slecht is als bij een volwassen mens.

Zonden zijn onze daden, in woorden, daden of denken.

Bij een klein kindje kan nog niet van zondige daden gesproken worden, maar de zondige natuur is er wel.

Zoals God tegenover Jona sprak over hen die geen onderscheid kenden tussen hun linker- en hun rechterhand, heeft ook de Here Jezus over de kleintjes gezegd:

36 En Hij nam een kind en plaatste dat in hun midden, omarmde het en zeide tot hen:

37 Wie een van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem, die Mij gezonden heeft. (Marcus 9:36, 37).

En in Mattheus zei Hij:

Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. (Mattheus 19:14).

Welke kleintjes bedoelde de Here? Hij heeft gezegd "zodanigen", dat is zulke kleine kinderen. Hoe kon Hij dat zeggen, daar ze, hoe klein ook, een zondige natuur hebben?

De zonde in het vlees (niet de daden) geoordeeld.

In zijn gesprek met Nicodemus (Johannes 3) heeft de Here Jezus gezegd: Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven zal hebben.

In die woorden vergeleek de Here zichzelf, hangend aan het kruis, met de slang die in de woestijn op een stok hing.

Kan de heilige en reine, de zodeloze Zoon van God dan met het beeld van een slang worden voorgesteld? Is de slang niet de voorstelling van de satan, de grote booswicht en vijand van God?

Komt alle zonde niet voort uit die slang?

De oplossing van het probleem vinden we in 2 Korinthe 5:21, waar we lezen:

21 Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.

Dat de Here Jezus hangend aan het kruis onze zonden heeft gedragen, is bij velen bekend. Al het kwaad dat de gelovigen bedreven hebben, heeft Hij op zich genomen en Hij heeft daarvoor geboet. Op grond van zijn werk, kan God onze zonden vergeven en ze van ons wegdoen, zo ver het oosten van het westen verwijderd is.

Maar dat Christus ook tot zonde is gemaakt en dat God in het oordeel over Hem de zonde in het vlees, de zondige natuur, heeft geoordeeld, weten velen niet. En daar komt het beeld van de slang in het spel. De zodeloze, de volmaakte heeft niet slechts onze schuld betaald en voor ons kwaad geboet, maar God heeft

Hem ook tot zonde gemaakt en zo de zonde, de bron, de natuur geoordeeld.

Hij heeft daar gehangen alsof Hij de bron en oorzaak van alle zonden was, alsof Hijzelf het kwade was. Als we dat weten, kunnen we ook begrijpen, waarom onze Here zichzelf met de slang in de woestijn vergeleek.

Dan gaan we ook Romeinen 8:3 verstaan:

3 Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees; God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde in het vlees veroordeeld.

De zonde in het vlees, de zondige natuur, is dus geoordeeld.

De zondige natuur van wie? Dat staat er niet bij. De zondige natuur is geoordeeld en daarom wordt niemand om zijn zondige natuur veroordeeld.

Is dat zeker? Jawel.

In Openbaring 20 wordt ons het oordeel voor de grote witte troon voorgesteld:

11 En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden.

12 En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het boek des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, **naar hun werken**.

13 En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en **zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken**.

14 En de dood en het dodenrijk werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de poel des vuurs.

15 En wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in de poel des vuurs.

Kan de Here dan de zondige natuur voorbijzien? Neen. Maar die heeft Hij eens voor altijd en voor iedereen in de persoon van Jezus Christus geoordeeld, toen Hij Hem tot zonde heeft gemaakt en dienovereenkomstig heeft geoordeeld.

Wat is de consequentie daarvan voor ons onderwerp,

Dit, van de onschuldigen, dat zijn de kleinen die nog niet voor hun daden verantwoordelijk zijn, stonden nog geen zondige daden in de boeken vermeld. Zij hadden wel een zondige natuur, maar die is in Christus geoordeeld. Naar hun daden konden zij niet geoordeeld worden, omdat zij nog geen zondige daden op hun rekening hadden.

Welke kleintjes geldt dat?

Alle kleinen. Er is geen onderscheid te maken. Die nog niet door zondige daden schuldig zijn, van welk ras of welke afkomst ook, gaan, als zij sterven Gods heerlijkheid in.

De kleintjes die in de zondvloed verdronken zijn, zijn bij God in de zaligheid en eveneens de kleintjes uit de volken in Kanaän. En als zij niet waren omgekomen, zouden ze waarschijnlijk door de hun omringende goddeloosheid meegezogen zijn en schuldig zijn geworden tot hun eeuwige rampzaligheid.

Wie niet verder kijkt dan het aardse, dat is tot het graf, zal die kleintjes om hun lot beklagen. Maar wie beseft, dat het aardse leven een zucht is, vergeleken bij de eeuwigheid, kan gaan zien, dat er in die oordelen barmhartigheid van God te vinden is. Ik meen te mogen veronderstellen, dat zij die belijden een christen te zijn, inderdaad verder kijken dan de aarde en aardse zegen; tenzij ze slechts de naam christen dragen, maar niet geloven.

Leegloop van de kerk.

Dat is links en rechts een probleem of op zijn minst een zorg.

Daardoor wordt daar soms voorzichtig en soms met vuur en verve over gesproken. Wat kan men er tegen doen, welke maatregelen zijn mogelijk, gewenst en toelaatbaar, wat moet er veranderen?

Er zijn er die op het handhaven van het oude hameren.

Anderen zijn voorstanders van radicale hervormingen in de dienst en de prediking, een zakelijke aanpak, inspelen op de smaak van de jeugd enzovoort.

De eerste vraag is "Hoe bezien we de samenkomst in de kerk?"

a) Is het een samenkomst met het doel zoveel mogelijk mensen het evangelie te laten horen, opdat zij zich zullen bekeren?

b) Is het een samenkomen in Jezus' naam van hen die in Christus geloven, teneinde God te prijzen en geestelijk opgebouwd te worden?

Een samenkomst om veel mensen te bereiken, opdat zij zich zullen bekeren, is niet een samenkomen als gemeente, maar een evangelisatiedienst. Velen zien de dienst in hun kerk als een gelegenheid om het evangelie te verkondigen. Dat is echter niet het kenmerk van het samenkomen als gemeente naar bijbelse maatstaven, hoewel verkondiging van het evangelie altijd is toe te juichen.

De onderlinge samenkomst van de gelovigen, waarover de bijbel spreekt, is een samenkomst van gelovigen in de naam van de Here

Jezus, waar de dienst behoort te verlopen naar hetgeen daarover in de Heilige Schrift is geschreven. Daar zal dus het Woord van God gepredikt en uitgelegd worden en het avondmaal gevierd worden. Zo nodig zal er ook tucht uitgeoefend worden.

In een samenkomst om het evangelie te prediken kan men geheel andere maatstaven hanteren dan in de samenkomst van de gemeente, hoewel men altijd moet voldoen aan de norm van wat met de heiligheid van Gods woord overeenkomt en geen aanstoot geeft.

In de samenkomst als gemeente Gods gelden de voorschriften van Gods Woord voor een dergelijke dienst.

Daarnaast zijn er meerdere zaken, die de gelovigen zelf kunnen en mogen regelen en beslissen: Wanneer zal de dienst beginnen, welke liederen zingen wij, op welke dag houden wij een bidstond, en dergelijke.

Het was voorheen allemaal bekend en onaantastbaar. Je wist precies hoe het verloop van een dienst was en moest zijn. Maar tegenwoordig wordt er aan die zekerheid gerammeld.

Nu is er geen bezwaar tegen om in plaats van ongemakkelijke banken betere aan te schaffen. En er is ook niets op tegen om het repertoire aan liederen uit te breiden, mits met goede liederen. Een beetje anders wordt het, wanneer er een pleidooi wordt gehouden om voortaan wat meer klantvriendelijk te werk te gaan, anders gezegd, met de smaak van het publiek rekening te houden.

Het lijkt me heel wat beter om met de mening van de Here rekening te houden. Bovendien moeten we niet vergeten, dat de smaak van "het publiek" voor een belangrijk deel wordt gevormd door wat de diskjockey op de draaischijf zet en dat is grotendeels van een gehalte dat mij veelvuldig de uitzetknop doet hanteren.

Er is trouwens een schriftplaats die in dit verband onze aandacht verdient:

8 Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat; (Philippenzen 4:8).

Het zal geen goede uitleg van de tekst zijn, maar het past mij zo goed, dat ook wordt aanbevolen "al wat welluidend" is. Mijn afkeer van het onwelluidende krijgt daarmee een steuntje in de rug.

Ik wil u niet onthouden, wat ik in een tientallen jaren oud werkje las, dat de Engelse titel heeft "Skimpy skirts and hippy hair".

Ik werd door een jeugdige uit uw gemeente uitgenodigd. Er werd me gezegd, dat het jeugdprogramma werkelijk omgedraaid was en dat de meerderheid van de belangstellenden "hip" en absoluut niet stijf was.

Ik kom daar nooit weer. Schokt u dat? Wilt u weten waarom? Dan vertel ik u tegelijk wat een onbekeerde "hippy" denkt van het christendom van de twintigste eeuw.

Hoewel ik voor een jeugddienst was uitgenodigd, bezocht ik ook de gebruikelijke avonddienst. Ik moet toegeven, dat enige dingen in die dienst mij omdraaiden! Ik constateerde, dat de meerderheid van de jongeren daar buitengewoon "ontdekkende" minirokjes droeg. Man, dat zou iedere roodbloedige hippy doen omdraaien. Een jonge dame zong een solo van een geestelijk lied, vlak voor het begin van de prediking. Mens, ik moest even slikken bij het zien van haar minirokje. Ik moet zeggen dat ze daar heel wat jong spul in minirokjes hebben in een gebouw dat ze Het Huis Gods noemen.

Hoewel ik niet veel meekreeg van wat de spreker gezegd heeft, herinner ik mij, dat hij sprak over het onderwerp "Laat Christus je veranderen". Ik ben er eigenlijk verbaasd over, dat ik dat nog weet. Met al het schrijvende, kauwende, fluisterende, giechelende jonge volk was het niet eenvoudig om uitsluitend de spreker aandacht te geven. Jullie jonge mensen zijn precies gelijk aan mijn hippy vrienden. Ze weten precies hoe ze gebrek aan respect voor de spreker moeten tonen.

Na de dienst werd ik uitgenodigd voor een "andersoortige" dienst voor jongeren. Ik moet toegeven dat het niet stijf was. Ik moet toegeven dat veel jonge mannen hetzelfde lange haar hadden als wij hippies dragen. En ze praatten zelfs met dezelfde manier van spreken. En man, ik vrat hun muziek op. Met uitzondering van twee religieuze liederen die ze er aan het einde bijsleepten, was het allemaal rock 'n' roll. Asjeblijft, precies mijn soort muziek. Het verbaasde me, dat ze niet dansten.

Vlak voordat ik wegging, vroeg een jong iemand mij of ik een Christen wilde worden. Ik vertelde hem dat Christendom bepaald niet op mijn verlanglijstje stond.

"Waarom?" vroeg hij. Ik zei hem dat ik er over zou denken en hem later het antwoord zou geven. Wel, ik heb er over gedacht, heel wat later trouwens, en hier volgt de reden waarom Christendom mijn smaak niet is.

De predikant sprak over "Laat Christus u veranderen". Daar heb ik over nagedacht. En ik maakte de balans op van mijn hippy vrienden en van jullie Christenen. Eerlijk gezegd zie ik nauwelijks verschil.

We dragen dezelfde kleding, praten op dezelfde manier, en tonen onze stijve ouders hetzelfde gebrek aan respect. En we smullen van dezelfde rock muziek.

En hoewel de jongeren bij jullie in die dienst niet dansten, verwed ik er een paar dollars om, dat dansen spoedig in het programma is opgenomen. Want mijn soort muziek schept nu eenmaal het verlangen om te dansen. Dus, zeep en water uitgezonderd, zijn we precies gelijk.

Enige jaren terug bezocht ik een opwekkingsdienst. Ik denk dat je die groep niet "omgedraaid" of eigentijds zou noemen. De muziek en de liederen waren niet wat ik gewend ben. Ze zongen uit ouderwetse liederenbundels. En de spreker praatte helemaal niet als de moderne jeugd. In feite predikte hij uit de oude Engelse King James Bijbel.

Man, wat was hij stijf! En ik constateerde dat de jongeren in die dienst anders waren. Ze waren gekleed als een stel stijve trutten. Toen de spreker met zijn toespraak klaar was, kwam er zoiets als een uitnodiging. Jawel, en daar werd ik warempel zenuwachtig van. Toen ik nadacht over zijn boodschap over hel, en

bekering overwoog ik werkelijk een christen te worden. Kijk, die mensen waren anders!

Maar tegen jullie "bijdetijdsechristenen" zeg ik: Christendom? Neen, dank je wel. Ik zie namelijk geen verschil"

Van groter betekenis is hetgeen we in 2 Timotheus 4 lezen:

2 verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting.

3 Want er komt een tijd, dat de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich tal van leraars zullen bijeenhalen,

4 dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren.

De gezonde leer wordt ook in 1 Timotheus 1:10 en 11 genoemd:

de gezonde leer, in overeenstemming met het evangelie der heerlijkheid van de zalige God, dat mij is toevertrouwd.

En in 1 Timotheus 6:3 en 4 lezen we:

3 Indien iemand een andere leer verkondigt en zich niet voegt naar de gezonde woorden van onze Here Jezus Christus en de leer der godsvrucht,

4 dan is hij opgeblazen, hoewel hij niets weet, en heeft hij een zwak voor geschillen en haarkloverijen, een bron van nijd, twist, lasteringen, kwade vermoedens,

5 en geharrewar bij mensen die niet helder meer zijn van denken en het spoor der waarheid bijster geraakt zijn,

De gezonde leer is dus overeenkomstig de woorden van onze Here Jezus Christus, de waarheid en het evangelie der heerlijkheid van de zalige God en is een leer van godsvrucht.

De apostel waarschuwde ons dus voor de tijd, dat de mensen die leer niet meer verdragen, maar leraars zoeken die naar hun begeerte prediken.

Naar hun begeerte, dat is klantvriendelijk. En dan geldt uiteraard meerderheid van stemmen. Wil de meerderheid niet van oordeel horen, spreek daar dan niet over. Wil de meerderheid niet van zonde horen, laat dat woord dan niet horen. Wil de meerderheid aangename woorden, woorden van troost voor iedereen en vleierij, geef ze dat dan en wil de meerderheid niet van bekering horen, spreek er dan niet over. De kans dat je gebouw dan goed gevuld wordt, is redelijk groot. Een dienst van de gemeente Gods is zoiets echter niet.

Er zijn er, die een pleidooi voeren om meer vrijheid voor de gaven van de Geest te geven. Hoe men zich dat voorstelt? Bedoelen zij het handelen naar de Schrift? Dat is zeker de goede weg.

Dikwijls is in hun denken reeds beslist wat er moet gebeuren. Er moet ruimte komen om in tongen te spreken, er moeten genezingsdiensten

komen, de vele gaven, die de Schrift noemt en die blijkbaar in de begintijd gevonden werden, moeten er ook nu zijn.

Maar wat is het unieke van het christendom? Dat het een boodschap van God aan de mensen brengt, een blijde boodschap van leven en vergeving van zonden, dat het de liefde Gods bekend maakt voor een wereld vol haat en onrecht, dat het geen gouden bergen op aarde belooft, maar verzoening, vrede met God en eeuwig leven voorstelt als een vrije gift voor wie geloven wil.

Er is geen alternatief voor die boodschap. Het is ook precies wat een schuldige wereld, die naar het oordeel onderweg is, nodig heeft. En als er voor die boodschap weinig belangstelling is, kunnen we ons afvragen of wij de boodschap wel goed brengen, maar ook bedenken, dat de Here Jezus tegen zijn volgelingen zelfs een keer heeft gezegd "wilt ook gij niet heengaan?", waarop zij antwoordden: tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden van het eeuwige leven. En wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods.

Het unieke van het christendom zijn niet die fel begeerde gaven.

Er is een interessante passage in Handelingen 4.

Zij verhieven eenparig hun stem tot God en zeiden: Gij, Here, zijt het, die geschapen hebt de hemel, de aarde, de zee en al wat daarin is;

25 die door de Heilige Geest bij monde van onze vader David, uw knecht, gezegd hebt: Waarom hebben de heidenen gewoed en de volken ijdele raad bedacht?

26 De koningen der aarde hebben zich opgesteld en de oversten zijn tezamen vergaderd tegen de Here en tegen zijn Gezalfde.

27 Want inderdaad zijn in deze stad vergaderd tegen uw heilige knecht Jezus, die Gij gezalfd hebt, Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen en de volken van Israel,

28 om te doen al wat uw hand en uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou.

De kreupele man die bij de Schone poort van tempel zat, was genezen en aangezien die man bij iedereen al jaren bekend was, bleef dat niet onopgemerkt. De oversten namen daarop Petrus en Johannes gevangen, die voor het Sanhedrin een prachtig getuigenis gaven. De oversten konden hun niets verwijten en lieten hen met tegenzin los, waarop zij naar hun broeders gingen, die zich in gebed als volgt uitspraken:

29 En nu, Here, let op hun dreigingen en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken,

30 doordat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilige knecht Jezus.

Zij verwachtten dus vrijmoedigheid te verkrijgen, indien de Here genezingen, tekenen en wonderen zou geven.

Het is echter merkwaardig, dat zij na hun gebed vervuld werden met de Geest en met vrijmoedigheid het Woord Gods spraken, hoewel er van genezingen en tekenen en wonderen niet wordt gesproken:

31 En terwijl zij baden, werd de plaats, waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid.

De kracht is niet in wonderen en tekenen, maar in het Woord van God. Paulus schreef in Romeinen 1:16

16 Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek.

Hij wist veel meer van wonderen en tekenen dan wij, maar besefte heel goed, dat het Woord Gods levend en krachtig is.

Zeker, de Here heeft aanvankelijk het evangelie bevestigd door tekenen, wonderen en krachten. Die hadden hun betekenis in combinatie met het evangelie, dat God daardoor bevestigde. Zij waren dienstbaar aan de verkondiging en worden in Hebrëen 6: 5 krachten der toekomstige eeuw genoemd:

en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben,

Wat in Hebrëen 6 geschreven staat, is heel vreemd: krachten van de toekomstige eeuw gesmaakt hebben (verleden tijd). Hoe kan iemand geproefd hebben, wat in de toekomst komen zal? Dat kan, als er "een voorproef" wordt gegeven.

Er is inderdaad een "voorproef" gegeven, toen de Heilige Geest is uitgestort. Petrus heeft op de Pinksterdag het volgende gezegd:

dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joel:

17 En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen zullen dromen dromen:

18 ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren.

19 En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en rookwalm.

20 De zon zal veranderen in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en doorluchtige dag des Heren komt.

21 En het zal zijn, dat al wie de naam des Heren aanroept, behouden zal worden. (Handelingen 2:16-21).

Dat is een aanhaling uit Joël 2.

Die passage wordt in Joël vervolgd met:

32 En het zal geschieden, dat ieder die de naam des HEREN aanroept, behouden zal worden, want op de berg Sion en te Jeruzalem zal ontkoming zijn,

zoals de HERE gezegd heeft; en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de HERE zal roepen.

1 Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem,

2 zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzaak van mijn volk en van mijn erfdeel Israel, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij mijn land verdeelden. (Joël 2:32, 3:1 en 2).

Joël schreef over de eindtijd, als de Here Israël weer verzamelen zal en de heidenen geoordeeld worden in het dal Josafat:

9 Roept dit uit onder de volken: Heiligt de oorlog, doet de helden opstaan; dat alle krijgslieden aantreden, oprukken!

10 Smeedt uw ploegscharen tot zwaarden en uw snoeimessen tot speren; de zwakke zegge: Ik ben een held.

11 Maakt u op en komt, alle volken van rondom, en verzamelt u. Doe, o HERE, uw helden daarheen afdalen.

12 Laat de volken opstaan en oprukken naar het dal van Josafat, want daar zal Ik zitten om alle volken van rondom te richten.

13 Slaat de sikkel erin, want de oogst is rijp. Komt, treedt, want de perskuip is vol; de wijnbakken stromen over. Want hun boosheid is groot.

14 Menigten, menigten in het dal der beslissing, want nabij is de dag des HEREN in het dal der beslissing.

15 De zon en de maan worden zwart en de sterren trekken haar glans in.

16 En de HERE brult uit Sion en verheft zijn stem uit Jeruzalem, zodat hemel en aarde beven. Maar de HERE is een schuilplaats voor zijn volk en een veste voor de kinderen Israels.

17 En gij zult weten, dat Ik, de HERE, uw God ben, die woon op Sion, mijn heilige berg, en Jeruzalem zal een heiligdom zijn, en vreemdelingen zullen er niet meer doortrekken. (Joël 3:9-17).

Dat is alles nog toekomst.

Met de komst van Christus stond die toekomst echter reeds voor de deur. De boodschap was dan ook "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen".

Israël heeft zich echter niet bekeerd, zij hebben hun Koning gekruisigd en ook na Pinksteren geweigerd in de toen verheerlijkte Christus te geloven, hoewel de Here de krachten die bij die toekomstige eeuw behoorden, wel reeds vertoonde, een voorproef.

De volharding van Israël in het afwijzen van het voorgestelde heil betekende het afwijzen van die toekomstige eeuw en daardoor ook van de daarbij behorende tekenen. De tijd van het boek Handelingen was dus een overgangstijd, waarin de gemeente reeds werd gebouwd, maar Israël nog de gelegenheid had het aangeboden heil te aanvaarden door bekering en geloof. Met de verwoesting van de tempel is aan die tijd een einde gekomen. Wat Paulus in Rome tegen de

Joden heeft gezegd, wijst er op, dat de tijd, dat voor hen het doek zou vallen, toen heel nabij was:

Ga heen tot dit volk en zeg: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen en met hun oren niet horen en met hun hart niet verstaan en zij zich bekeren, en Ik hen zou genezen. Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen! (Handelingen 28:26-28).

De Geest is weliswaar uitgestort, (ook een voorproef) maar de begeleidende verschijnselen, dat zon en maan zwart worden en dat de sterren hun glans intrekken, zijn niet gekomen. Dat zal dus in de toekomst alsnog gebeuren, zo als ook de heerschappij van Christus in de toekomst alsnog komen zal.

De huidige tijd echter is een andere tijd; het is nu de tijd van de bouw van de gemeente, die niet tot zegen op aarde, maar tot de heerlijkheid Gods geroepen is. (1 Thessalonicenzen 2:12).

Laten we dus niet azen op "krachten van de toekomstige eeuw", maar op de knieën gaan, tot God roepen, de Bijbel lezen en onderzoeken en in de wereld Christus vertonen, in woord en daad.

J.Ph.Buddingh.

